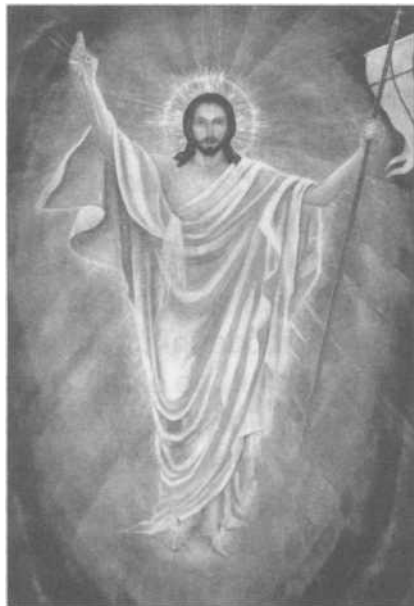

POSELSTVÍ NEMOCNÝM

POSTNÍ DOBA

A VELIKONOCE 2016

Drazí nemocní přátelé v Kristu,
našem Pánu trpícím i vzkříšeném!

Jako s našimi úzkými spolupracovníky v práci na Boží vinici se s Vámi chceme podělit o radost z probíhajícího jubilejního roku Božího milosrdenství, kdy i v naší diecézi procházejí třemi branami poutníci z mnoha míst, aby čerpali pokoj a naději pro svůj život a zakusili něhu náruče Boží, která čeká na každé své dítě. I když nemocní často nemohou dojít do katedrály nebo na Hostýn či Velehrad, tím více platí, že Ježíš přichází naopak k nim, aby jim byl blízko, vchází branou jejich srdce jako lékař a Spasitel. Stejně i Panna Maria, kterou ve známé modlitbě nazýváme „Matkou milosrdenství“, kéž je Vám svou láskou a soucitem matkou, sestrou a přímluvkyní.

Papež František vzkazuje všem nemocným na světě, že kříž je zároveň klíčem, který otvírá novou, hlubší cestu k Ježíši. A tento klíč drží a podává nám právě Maria, prostřednice všech darů a milostí. Ta, která na svatbě v Káni, kdy došlo víno svatebčanům,

připravila první zázrak v životě svého božského Syna, touží, může a chce připravit mnoho dalších zázraků i v našich životech. Zamysleme se i nad tím, že Ježíš v Káni nařídil naplnit velké nádoby vodou. Služebníci je tehdy „naplnili až po okraj“. Pak přišel ke slovu Ježíš a proměnil vodu, látku bez barvy, chuti a vůně, ve víno nejlepší kvality. I my se máme stát nádobami, které je třeba „naplnit až po okraj“, i když obsah tvoří všechny ty naše každodenní útrapy a starosti, i slzy, pot a naše lidská slabost. Naplnit „po okraj“ znamená víc než jen polovičatě a do určité míry. Ježíš právě touto cestou tvoří nové požehnání pro církve na celém světě. Tehdy se i bezmocný či nemocný křesťan stává živou bohoslužebnou nádobou k proměnění, kterou uchopí Kristus a vykoná zázrak. Způsobí, že jeho síla vstoupí do naší slabosti, a člověk se tak stává skrytým zdrojem a pramenem světla a milosrdenství, které tolik potřebuje náš svět, zmítaný smrtelnými nemocemi nevěry či nelásky, jež marně hledají lék pro své uzdravení. Ten může dát jen Ježíš a On jej touží dát s naší spoluúčastí.

Církve už po staletí vnímá nemocné jako svůj poklad a biskupové, když se opírají o své pastýřské berly, dobře vědí, že se zároveň opírají i o nespočetné invalidní hole a berle našich postižených či bezmocných přátel, jak to kdysi krásně vyjádřil papež sv. Jan Pavel II.: „*Vy jste mojí silou.*“

Vzkříšený Ježíš umí vcházet i zavřenými dveřmi, přístup k němu máme vždy (a zvláště nemocní) zcela „bezbariérový“. Kéž vstupuje denně i do příbytků a „komůrek“ Vašich domovů, ať už rodinných nebo charitních, do nemocnic i všude tam, kde se nacházíte. Ať zaslechnete i jeho slova plná útěchy: „Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn“ (Jan 11,4).

Posíláme biskupské požehnání Vám všem i Vaším obětavým přátelům a příbuzným, kteří jsou Vám nablízku a podílejí se na službě lásky, soucitu a pomoci. Kéž postní zahledění na kříž našeho Pána vystřídá setkání s živým, oslaveným Ježíšem o svátcích Velikonoc, prožívaných v Duchu a pravdě. Ať posílí Vaši

důvěru a odevzdanost do jeho vůle a je Vám ve svátosti smíření a skrze Eucharistii nebeskou infuzí života pro duši i pro tělo. Díky za to, že pamatujete i na úmysly Svatého otce a svých biskupů a kněží.

*Žehnají a ze srdce zdraví
arcibiskup Jan a biskup Josef*

Milí přátelé, trpící nějakou nemocí nebo jinou zátěží,

slovo milosrdenství, které letos často slyšíme, nemá v dnešním světě dobrý zvuk. Lidé spíše volají po svých právech, popř. po spravedlnosti. Milosrdenství jako by dnešního člověka, který chce všeho dosáhnout vlastními silami, ponižovalo. Myslím, že pro lepší porozumění bychom obsah tohoto pojmu mohli vyjádřit slovy láska bez podmínek. Zapátrejme v paměti, kdy jsme ve svém životě prožili, že nás měl někdo rád pro nás samotné, aniž bychom podali nějaký výkon, udělali to nebo ono. Možná se vynoří vzpomínka z raného dětství na rodiče nebo prarodiče... Byl to paprsek Božího vztahu k nám. Těm, kteří si nevzpomenou, nabízím tento příběh: Ke stáru měla má babička na dvorku za domem v severní Floridě pohodlnou závěsnou lavičku a ráda v ní sedala, houpala se a zpívala si staré kostelní písně. Vybavuji si ji s bílou šálou kolem hlavy, kterou nosila kvůli chemoterapii. I když jsem už byl dospělý, prosila mě vždycky při mých návštěvách, abych si k ní přisedl, plácala mě po koleně a říkala mi „můj ty hochu“. Dokud babička žila, snášela statečně bolesti a vždycky pro mě bylo vedle ní na lavičce místo. Kdybych měl vyjádřit, co je to milost, namaloval bych babiččinu houpací lavičku. Na ní jsem nikdy nemusel vysvětlovat ani omlouvat své starosti, ať byly jakkoli těžké. Houpací lavička a přítomnost mé babičky mi udělovaly ničím nepodmíněnou milost. Svatým rokem slavíme milé srdce Boha, lásku bez podmínek, která se nikdy neunaví, která hledá stále nové cesty a nová znamení, aby se projevila, a která chce najít i toho, kdo si myslí, že ji nepotřebuje nebo že si ji nezaslouží.

Připomínka Boží něhy, kterou si chceme obnovit, dovolí našemu srdci, aby si odpočinulo. Dává nám poznat, že Bůh se na nás dívá a miluje nás i navzdory hříchům jiných lidí i našim. Povzbuzuje nás, že na poli našeho nitra, i když bylo poničeno, On může nechat vyrůst dobrému obilí - a toužebně si to přeje. A nás samotné činí milosrdnými. Ve svých vztazích jsme často nevlídní, při svých soudech přísní a při našich hodnoceních nám chybí naděje. Mnohdy si v sobě neseme otevřenou nebo skrytou, avšak i tak hlubokou zášť. Svatý rok je příležitostí pro tiché a hluboké znovunalezení naší vnitřní jednoty, abychom se osvobodili od více či méně skrývaných nepřátelství, která si v sobě neseme; je příležitostí, abychom pocítili pokoj, protože nás nesmírně miluje Láska, jež je větší než jakékoli zklamání, závist, frustrace a nespravedlnost, které jsme prožili.

*S použitím myšlenek papežské rady Cor Unum aj.
připravil P. Bohumír Vitásek,
biskupský delegát pro pastorači nemocných*

